

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4C/360/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413208269
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2016:8413208269.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok v konaní pred samosudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne Y. A. T., T. I. N., so sídlom P., Y. XX, S.: XX XXX XXX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 47 233 516, proti žalovanej D. X., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom L. K., Ž. XXX/XX, o zaplatenie 670,53 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Žalobou podanou na súd 20.8.2013 sa žalobkyňa domáhala na žalovanej zaplatenia 670,53 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 11.2.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobu zástupkyňa žalobkyne odôvodnila tvrdeniami, že 22.5.2009 žalobkyňa uzavrela so žalovanou zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300022269. Na základe tejto zmluvy žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 464,71 eur. Žalovaná sa zaviazala úver spolu s dohodnutými úrokmi splatiť v 24 mesačných splátkach vo výške po 31,93 eur v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára dohodnutého v zmluve.

Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 2. Vzhľadom na omeškanie s úhradou splátky č.4 o viac ako 3 mesiace, podľa § 565 Občianskeho zákonníka si uplatnila právo veriteľa na okamžitú splatnosť úveru z dôvodu omeškania. Do uplatnenia tohto práva žalovaná zaplatila len sumu 95,79 eur. Sumu neuhradených splátok vo výške 670,53 eur žalovaná mala uhradiť dňa 11.2.2010. Túto sumu ani čiastočne neuhradila

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka si žalobou žalobkyňa uplatnila aj nárok na úroky z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom k prvému dňu omeškania.

V rámci prípravy pojednávania súd doručil žalovanej žalobu na vyjadrenie. Žalovaná podaním doručeným súdu 19.3.2014 vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku a žiadala žalobu zamietnuť.

Uviedla, že tak, ako vyplýva z listiny predloženej žalobkyňou označenej ako „žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru - zmluvy o revolvingovom úvere“ z 20.5.2009, bola jej poskytnutá suma úveru 464,71 eur, ktorú mala splácať v 24 mesačných splátkach s dátumom splatnosti 1. splátky 14.7.2009 a poslednej 14.6.2011. V danom prípade je preto možné konštatovať, že jej bol poskytnutý spotrebiteľský

úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Úverová zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy a ňou založený vzťah občianskoprávny charakter. Je pravdou, že z objektívnych dôvodov nestíhala platiť jednotlivé splátky a dostala sa do omeškania tak, ako je uvedené v žalobe. Z tohto dôvodu si žalobkyňa uplatnila právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitú splatnosť celého úveru, ktorá nastala ku dňu 11.2.2010, kedy mala uhradiť celý zostatok nesplateného dlhu. Poukázala na oznámenie o zosplatnení z 27.12.2009. Všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka teda začala plynúť 11.2.2010 a uplynula 11.2.2013. Žalobkyňa si právo uplatnila na súde až 20.8.2013, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Žalobkyňa namietala, že námietka premlčania je uplatnená nedôvodne.

Argumentovala, že nárok uplatnený voči žalovanej v prejednávanej veci si pôvodne uplatnila v rozhodcovskom konaní vedenom pred rozhodcovský súdom Victoria rozhodcovský súd v Žiline pod sp. zn. RK 159/10-EK. Žalobu na rozhodcovský súd podala 17.3.2010. Rozsudok bol vydaný 24.9.2010. Dňa 4.1.2012 tunajší súd vydal uznesenie sp. zn. 3Er/612/2011, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe uvedeného rozhodcovského rozsudku s odôvodnením, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú. Následne 23.7.2013 rozhodcovský súd vydal uznesenie, ktorým rozhodcovské konanie vedené pod sp. zn. RK 159/10 zastavil pre nedostatok právomoci. V zmysle záverov vyslovených exekučným súdom totiž vydaným rozhodcovským rozsudkom nedošlo k skončeniu rozhodcovského konania pre jeho nulitosť a bolo potrebné rozhodcovské konanie ukončiť. Aplikáciou ust. § 106 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku per analogiam (§ 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní) skonštatovala, že účinky podania žaloby v rozhodcovskom konaní zostávajú zachované, ak žaloba je na všeobecný súd podaná do 30 dní od rozhodnutia rozhodcu o nedostatku právomoci vo veci konať. V danej veci žaloba bola na súd podaná v tejto 30 dňovej lehote. Preto účinky spojené s podaním žaloby na rozhodcovský súd zostali zachované a nárok nie je premlčaný.

Ďalej argumentovala, že námietka premlčania je uplatnená podľa nepríslušnej právnej normy, nakoľko námietku je v prejednávanej veci potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nie Občianskeho zákonníka. Inak dôjde k porušeniu zákona. Zmluva o úvere je absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka. To okrem iného znamená, že úprava Obchodného zákonníka sa použije vždy, ibaže je niektorá otázka v ňom neupravená alebo osobitný predpis obsahuje samostatnú úpravu na ochranu spotrebiteľa výhodnejšiu. Obchodný zákonník upravuje premlčanie, a to komplexne. Súčasne úprava premlčania v Občianskom zákonníka nie je úpravou určenou na ochranu spotrebiteľa. Úvaha o tom, že úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa výhodnejšia, vychádza len zo zdanlivého a predčasného záveru a platí iba pre prípad, že spotrebiteľ vystupuje v postavení dlžníka. Ak je spotrebiteľ v postavení veriteľa, táto úprava mu neprináša žiadnu výhodu. Premlčanie nie je možné posudzovať kombinovaným spôsobom. Navyiac, zdanlivá výhoda použitia Občianskeho zákonníka na inštitút premlčania sa naplno prejavuje ako nevýhoda v prípade uznania dlhu spotrebiteľom ako dlžníkom, kedy sa premlčacia lehota predlžuje až na 10 rokov na rozdiel od úpravy Obchodného zákonníka, kedy sa predlžuje len o 4 roky. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na závery vyslovené Najvyšším súdom ČR v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 3337/2010.

Súd vec prejednal a rozhodol v súlade s ust. § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ust. § 200ea Občianskeho súdneho poriadku (drobné spory) bez nariadenia pojednávania len na základe predložených listinných dôkazov.

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Podľa § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Súd oboznámením listinných dôkazov predložených žalobkyňou vo veci zistil nasledovný skutkový stav :

Oboznámením listín označených ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ č. 8300022269 podpísanej žalovanou 20.5.2009 a žalobkyňou 22.5.2009 a ako

„Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8300022269“ z 22.5.2009 (ďalej len „zmluva o úvere“) súd považoval za preukázané, že žalobkyňa na základe žiadosti žalovanej z 20.5.2009 dňa 22.5.2009 uzavrela so žalovanou zmluvu o úvere, súčasťou ktorej sú všeobecné obchodné podmienky označené ako „Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Y. A. T., T..I..N..“ (ďalej len „všeobecné obchodné podmienky“). Predmetom tejto zmluvy o úvere je záväzok žalobkyne poskytnúť žalovanej úver (nie revolvingový) vo výške 464,71 eur (14.000,- Sk) s ročnou úrokovou sadzbou 68,80 %, a záväzok žalovanej úver žalobkyni vrátiť spolu s nákladmi spojenými s ním vo výške 301,67 eur (9.088,- Sk) v 24 mesačných splátkach splatných vždy 14. deň v mesiaci vo výške po 31,93 eur (962,-Sk). Zmluva o úvere obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN) : „ 62,91 %“, a o priemernej RPMN: „40,61 %“.

V zmluve o úvere sa žalobkyňa ďalej zaviazala poskytnúť žalovanej za podmienok dohodnutých v zmluve revolvingový úver v čiastke 310,40 eur (9.351,- Sk) s ročnou úrokovou sadzbou 62,75 %, a žalovaná sa zaviazala revolvingový úver vrátiť a zaplatiť žalobkyni náklady s ním spojené vo výške 264,39 eur (7.965,- Sk). Predpokladaná RPMN pri tomto revolvingovom úvere uvedená v zmluve je 51,63 %. Ročná úroková sadzba revolvingu 62,75 %.

Podľa bodu 8.1 zmluvy o úvere žalobkyňa sa v zmluve zaviazala poskytnúť žalovanej službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingového úveru, a žalovaná sa zaviazala žalobkyni zaplatiť odplatu za možnosť poskytnutia tejto služby v prípade obyčajného úveru vo výške 54,34 eur (1.637,- Sk), a za poskytnutie tejto služby v prípade revolvingového úveru, ak bude revolving žalovanej poskytnutý, vo výške 37,04 eur (1.116,- Sk).

Z karty klienta predloženej žalobkyňou vyplýva, že dňa 22.5.2009 bola žalovanej vyplatená čiastka 410,37 eur, pričom táto čiastka nebola vyplatená na revolvingový úver. Žalovaná zaplatila 3 splátky po 31,93 eur. Prvú splátku splatnú podľa karty 14.7.2009 zaplatila dňa 16.6.2009, druhú splátku splatnú podľa karty 14.8.2009 dňa 2.10.2009, a tretiu splátku splatnú podľa karty 14.9.2009 dňa 11.11.2009.

Z písomného podania vyhotoveného žalobkyňou datovaného 27.12.2009 označeného ako „Oznámenie o zosplatnení „ súd ďalej zistil, že žalobkyňa týmto podaním žalovanej oznámila, že ku dňu 27.12.2009 je v omeškaní s 4.,5. a 6 . splátkou s tým, že omeškanie na najstaršej splátke je 74 dní a že suma omeškaných splátok predstavuje 95,79 eur. Žalovanú upozornila, že ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky o viac ako 3 mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky jej záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, a bude musieť zaplatiť celý dlh naraz. Žalovanú upozornila aj na oprávnenie celý dlh s príslušenstvom vymáhať cestou súdneho alebo rozhodcovského konania.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu, kedy malo dôjsť k uzavretiu zmluvy o úvere v prejednávanej veci, tzn. 22.5.2009 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie

- spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,
- zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania;

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, tzn. k 22.5.2009 (ďalej len Občiansky zákonník) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

V prejednávanej veci súd zastáva názor, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide o zmluvu, ktorou sa žalobkyňa ako veriteľ zaviazala poskytnúť žalovanej ako spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Žalobkyňa je právnickou osobou, ktorá v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala v predmete svojho podnikania poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Preto spĺňala charakteristiku dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a veriteľa podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná je v zmluve označená ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Zmluva v niektorých ustanoveniach obsahuje pojem „spotrebiteľský úver“, napr. v súvislosti: „... celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom ..“ a pod. Preto súd prijal záver, že žalovanej bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, a že žalovaná spĺňala charakteristiku spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd len dodáva, že dôkazné bremeno preukázanie prípadného nespotebiteľského charakteru zmluvy je vždy na veriteľovi.

Spotrebiteľskou zmluvou nie je a ani nebol nikdy žiadny osobitný zmluvný typ. Mohol sa ňou stať ktorýkoľvek zmluvný typ upravený v Občianskom alebo Obchodnom zákonníku (prípadne aj nepomenovaná zmluva), ak boli splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, teda ak stranami bol dodávateľ a spotrebiteľ. Za spotrebiteľskú zmluvu teda je vždy možné pokladať právny vzťah, ktorého účastníkom bol spotrebiteľ.

V prejednávanej veci súd zastáva názor, že zmluvou o úvere z 22.5.2009 bol medzi žalobkyňou a žalovanou založený spotrebiteľský obchodný záväzkový vzťah. Ide o zmiešaný záväzkový vzťah, ktorý má dvojitý charakter, a to jednak obchodný a jednak spotrebiteľský. V takomto vzťahu zmluva o úvere si stále zachováva svoj obchodný charakter, avšak stráca charakter absolútneho obchodu (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), a na takýto záväzkový vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku. Preto sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že zmluvu o úvere v danej veci je potrebné považovať za absolútne obchod.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z.z. účinnom od 1.januára 2008 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa prechodného ustanovenia § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinnom od 1.apríla 2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je

spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Pri novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z.z. prechodné ustanovenie o časovej pôsobnosti ustanovenia § 52 ods. 2 chýba. Súd preto na časovú pôsobnosť poslednej vety novely primerane aplikoval všeobecné prechodné ustanovenie § 854 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého (rovnako ako podľa § 879j) ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 1964; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. aprílom 1964 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

V prejednávanej veci žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku uplatneného žalobou aplikujúc právnu úpravu premlčania obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Žalobkyňa namietala, že na premlčanie je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho stavu vecí, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, súd na premlčanie nároku vyplývajúceho z predmetného zmiešaného obchodného spotrebiteľského záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere prednostne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 100 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až §110).

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý krát.

Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohoto uplatnenia po dobu konania riadne neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané, a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa § 565 ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Žalovaná neučinila v konaní sporným, že do omeškania s platením úveru sa dostala už pri 2. splátke, ktorej splatnosť nastala 14.8.2009, a že na úver celkom zaplatila len 3 splátky, poslednú 11.11.2009 tak, ako to vyplýva z karty klienta predloženej žalobkyňou. Neučinila tiež sporným tvrdenie žalobkyne, že žalobkyňa si okamžitú splatnosť úveru uplatnila pre omeškanie so zaplatením 4. splátky splatnej 14.10.2009 o viac ako 3 mesiace (14.1.2010), a že jej povinnosť zaplatiť celý zostatok úveru vznikla na základe oznámenia žalobkyne o zosplatnení úveru z 27.12.2009 dňom 11.2.2010.

Vychádzajúc z týchto skutočností žalobkyňa teda prvá krát mohla právo na zaplatenie celého zosplatneného úveru založeného úverovou zmluvou z 22.5.2009 vykonať najskôr 11.2.2010, najneskôr 11.2.2013. Pokiaľ si žalobkyňa nárok na zaplatenie celého zosplatneného úveru spolu s jeho príslušenstvom uplatnila žalobou podanou na súd až 20.8.2013, nárok si uplatnila po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Preto sa súd stotožnil s obranou žalovanej, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou je premlčaný a žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o obranu žalobkyne spočívajúcu v spočívaní premlčacej doby počas obdobia rozhodcovského konania v zmysle cit. ust. § 112 Občianskeho zákonníka, súd zastáva názor, že počas rozhodcovského konania prebiehajúceho na rozhodcovskom súde Victoria rozhodcovský súd v Žiline pod sp. zn. RK 159/10-EK, predmetom ktorej bol totožný nárok žalobkyne voči žalovanej, nedošlo k spočívaniu premlčacej doby. Žalobkyňa si v tomto prípade totiž neuplatnila právo u príslušného orgánu a v začatom konaní riadne nepokračovala. Príslušným orgánom na uplatnenie práva žalobkyne nebol predmetný rozhodcovský súd, čo vyplýva z právoplatného uznesenia Okresného súdu Kežmarok z 4.1.2012 č. k. 3Er 612/2011-18, ktorým súd exekučné konanie zastavil z dôvodu, že rozhodcovský súd svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej a teda neplatnej rozhodcovskej doložky. Súd nemá dôvod predmetnú rozhodcovskú doložku preskúmanú v exekučnom konaní sp. zn. 3Er 612/2011

v predmetnom konaní posúdiť odchylné a v celom rozsahu sa so záverom súdu v exekučnom konaní vo vzťahu k neplatnosti rozhodcovskej doložky stotožňuje. Žalobkyňa si teda uplatnila svoje právo na rozhodcovskom súde, ktorého rozhodca nemal právomoc vydať rozsudok v dôsledku neprijateľnej a teda neplatnej rozhodcovskej doložky. Preto nejde o uplatnenie práva u príslušného orgánu a tým nie je splnená podmienka uplatnenia práva u príslušného orgánu v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka.

Súd považuje za neprípustný aj výklad ust. § 106 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ako ho prezentuje žalobca v podaní doručenom súdu 12.3.2014.

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku len čo súd k námietke odporcu uplatnenej najneskôr pri prvom jeho úkone vo veci samej zistí, že vec sa má podľa zmluvy účastníkov prejednať v rozhodcovskom konaní, nemôže vec ďalej prejednávať a konanie zastaví; vec však prejedná, ak účastníci vyhlásia, že na zmluve netrávajú, ak uznanie cudzieho rozhodcovského rozhodnutia bolo v Slovenskej republike odopreté, ak ide o spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu a v tej istej veci ešte nezačalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie alebo ak súd zistí, že vec nemôže byť podľa práva Slovenskej republiky podrobená rozhodcovskej zmluve alebo že rozhodcovský súd odmietol vecou sa zaoberať.

Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak bolo konanie pred súdom podľa odseku 1 zastavené a v tej istej veci bol podaný návrh na začatie rozhodcovského konania, zostávajú právne účinky pôvodného návrhu zachované, ak bude návrh na začatie rozhodcovského konania podaný do 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o zastavení konania.

Citované ustanovenie upravuje zachovanie účinkov podania žaloby na súde v prípade zastavenia konania z dôvodu, že vec sa má prejednať v rozhodcovskom konaní. V takom prípade, ak je podaný návrh v tej istej veci v určenej lehote, pre účely rozhodcovského konania zostávajú právne účinky pôvodného návrhu zachované.

Toto ustanovenie však nemožno vykladať tak, že platí aj v opačnej situácii, a že teda účinky podania žaloby v rozhodcovskom konaní zostávajú zachované, ak žaloba na súd je podaná do 30 dní od rozhodnutia rozhodcu v rozhodcovskom konaní. Takýto výklad je účelový a mohol by viesť k zneužitiu práva (účelové podávanie žalôb na rozhodcovských súdoch aj v prípadoch nedostatku ich právomoci s cieľom prerušiť beh premáčacích lehôt).

(porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 21.10.2014 sp.zn. 6Co 116/2014, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 8C 151/2014 a pod).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaná bola v konaní úspešná. Preto jej prislúcha právo na náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na bránenie svojho práva v plnej výške. Predpokladom priznania náhrady je riadne uplatnenie nároku na náhradu v konaní. Žalovaná si nárok neuplatnila. Preto jej súd žiadnu náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP.)

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že :

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.